

Vysoká škola Cevro Institut

**Svěřenský fond jako mezigenerační nástroj
převodu majetku**

Dominik Bálint

Bakalářská práce

Praha 2019

Svěřenský fond jako nástroj transferu majetku
mezi generacemi

Dominik Bálint

01.12.2019

Katedra veřejného práva

Studijní program: Veřejné právo
Studijní obor: Právo v obchodních vztazích
Jméno vedoucího diplomové práce:
Mgr. Ing. Střeleček Tomáš LL.M.

Čestné prohlášení

Prohlašuji, že jsem předkládanou práci zpracoval samostatně, uvedl v ní všechny použité prameny a zdroje, které jsou uvedeny v seznamu použité literatury, a v textu řádně vyznačil jejich použití.

V Praze dne January 23, 2020

.....
Dominik Bálint

Poděkování

Na tomto místě bych rád poděkoval svému vedoucímu práce panu Mgr. Ing. Střeleček Tomáš LL.M. za podporu, trpělivost, spolupráci, podněty ke zlepšení a také za čas, který mi věnoval při vedení práce.

Contents

1 Úvod	1
2 Správa cizího majetku - historie	2
2.1 Úvod do historických počátků svěřenství a svěřenských fondů . .	2
2.2 Pojem svěřenství	3
2.3 Antický říím	4
2.3.1 Praetorské právo a Ius Civile	4
2.3.2 Dědické právo v dobách antického Říma	4
2.4 Historie svěřenských fondů u nás a ve světě	7
2.5 Recepce právní úpravy Svěřenského fondu z právního řádu provincie Quebec	7
3 Momentální právní úprava svěřenských fondů	8
3.1 Potenciální možnosti použití v rámci převodu majetku	8
3.2 Novelizace právní úpravy - zápis svěřenských fondů do rejstříku .	8
4 Komparace právní úpravy svěřenského fondu s právní úpravou dědictví	9
5 Systémové nedostatky a návrhy na řešení	10
6 Závěr	11

List of Figures

1 Struktura soukromého římského práva	4
---	---

1 Úvod

Práce si klade za cíl v historickém a právním kontextu představit institut svěřenského fondu a převzetí jeho právní úpravy z právního řádu provincie Quebec.

Dále se práce bude zabývat představením momentální právní úpravy svěřenského fondu, jeho možnostmi, ukázanými na příkladu praktického využití – jako nástroj, který může substituovat klasické dědění, i potenciálními možnostmi zneužití a jak (a zda) jsou odstraněny obavy o zneužití svěřenských fondů v souvislosti s novelizací občanského zákoníku v roce 2018.

Dalším bodem práce bude faktické porovnání právní úpravy dědického práva s právní úpravou svěřenského fondu. Těžištěm této části je snaha potvrdit, nebo vyvrátit tvrzení, že právní úprava dědického práva a svěřenského fondu je vyvážená a svěřenským fondem se nedají obcházet práva dědiců.

V tomto rámci se budu zabývat zejména zhodnocením právní úpravy svěřenských fondů a její analýzou v souvislosti s ochranou dědiců, vyložení potenciálních problémů momentální právní úpravy v rámci českého právního řádu, tzn. potenciální zneužití, v souvislosti s právem nepominutelných dědiců, které mohou vzniknout v případě souběhu dědického řízení a založení svěřenského fondu.

V závěru práce budou vyloženy systémové nedostatky v případě, že je naleznou a následovat bude návrh řešení nalezených problémů.

2 Správa cizího majetku - historie

2.1 Úvod do historických počátků svěření a svěrenských fondů

Dne 22.3.2012 vstoupil v platnost nový občanský zákoník, který nabyl účinnosti prvním dnem roku 2014. Nový občanský zákoník s číslem 89/2012 Sb. rekoifikoval civilní právo a zavedl v Českém právu několik nových institutů. Rekodifikace civilního práva se dotkla i právní úpravy správy cizího majetku, v jejichž mezích bylo zavedeno několik nových právních institutů. Mezi tyto instituty můžeme zařadit také institut svěření respektive svěrenského nástupnictví, který předchází občanský zákoník, až na jeden paragraf¹, neupravoval a také svěrenský fond, na který se práce bude především zaměřovat.

Nově zavedená podoba institutu svěrenského fondu a obecné správy cizího majetku je pro nás sice nová, nicméně jedná se o instrument, který v českém právu v minulosti v určitých formách existoval až do 1.1.1951 do zrušení svěrenského nástupnictví, zvané též jako fideikomisární substituce². Omezení vyplývající z institutu svěrenského nástupnictví nicméně trvala až do roku 1964, kdy vstoupil v platnost a zanedlouho i v účinnost nový federální občanský zákoník pod číslem 40/1960 Sb., který úplně zrušil svěrenské nástupnictví³. Mezi roky 1964 a 2014 lze tedy hovořit o faktickém vakuu právní úpravy svěrenských institutů v Československu a potažmo v České republice, respektive zákazu používání těchto institutů. Následující kapitoly ve zkratce představí institut svěření od, respektive z, dob Římské říše, následovat bude popis vývoje svěření během období monarchie a po vzniku samostatného Československého státu až po zrušení svěření v roce 1964. V poslední části bude popsáno znovuzavedení institutu svěření a svěrenského fondu novým občanským zákoníkem v roce 2014 s důrazem na převzetí právní úpravy svěrenského fondu z právního řádu provincie Quebec, kterému bude, pro lepší pochopení České právní úpravy, předcházet popis a historie trustu, s důrazem na momentální úpravu v právním řádu provincie Quebec tato kapitola bude vycházet především z Komentovaného znění části nového občanského zákoníku upravující problematiku správy cizího majetku od Jaroslava Svejkovského a kolektivu. V návaznosti na znovuzavedení institutu svěření bude následovat základní popis novelizace právní úpravy svěrenských fondů z roku 2018, který bude dále podrobněji objasněn v druhé části práce.

¹V §859 je upraven zánik všech omezení vyplývajících ze svěrenského nástupnictví

²Zákon č. 141/1950 Sb., Občanský zákoník. 1950, §565.

³Viz citace 4

2.2 Pojem svěřenství

Aby bylo možné dále hovořit o institutu svěřenství, respektive svěřenského fondu, je třeba si nejprve vymezit co institut svěřenství znamená, představuje a k jakému účelu slouží. Barbora Bednaříková institut svěřenství definuje jako: "...takový vztah, kdy v principu jedna osoba svěří svůj určitý majetek druhé osobě ve prospěch osoby třetí."⁴ Účel takového svěření, jak je výše popsáno, je tedy zajištění určitého prospěchu pro třetí osobu/y. V historickém kontextu tento prospěch spočíval především v poskytování užiteků z vyčleněného majetku a/nebo jeho převedení ve prospěch třetí osoby, nicméně v rámci momentální právní úpravy lze hovořit o více účelech svěřenství.

V kontinentálním právu se instituty, které by se svým obsahem shodovaly s výše popsaným vymezením, začaly používat již v antickém Římě ve formě takzvaného fideikomisu (latinsky *fideicommissum*, pochází ze slov *fide* v překladu "důvěra" a *commissum* v překladu "svěřené", dohromady též jako "tvé důvěře svěřuji"⁵) a také v právu anglosaském ve formě trustů (anglicky *trust*, v překladu "důvěra"). Ve většině zemí západního světa, používajících obou právních systémů je tato forma správy cizího majetku dlouhodobě používána k uchování, převodu, správě, zachování celistvosti, nebo použití k dalším soukromým, nebo veřejným účelům⁶, v různých formách. Některé země tradičně využívají institutu trustu, například Irsko, jiné země právní úpravu trustu známou především ze zemí Common Law⁷ přizpůsobili kontinentálnímu právnímu myšlení, mezi tyto země lze zařadit Lichtenštejnsko (*Treuhandverhältnis*) a Lucembursko (*Fiducie*), další země se rozhodly funkci trustu nahradit jiným institutem - Německo (*Treuhand*) a Rakousko (*Privatstiftungsgesetz*)⁸.

V momentální právní úpravě, tedy v občanském zákoníku, jsou v paragrafech 1448 a 1449 fakticky vymezeny účely svěřenského fondu, těmito účely je účel soukromý a účel veřejný⁹. Soukromý svěřenský fond slouží ku prospěchu určité osoby, nebo na její památku, z tohoto ustanovení je možné dovodit, že svěřenský fond založený za soukromým účelem slouží k ochraně, uchování, rozmnožení, správě a převodu vyčleněného majetku. Co se veřejného účelu týče, hlavním účelem nemůže být dosahování zisku nebo provozování závodu, svěřenský fond založený za veřejným účelem tedy slouží k veřejnému, především socioekonomickému, prospěchu.

⁴Barbora Bednaříková. *Svěřenské fondy. Institut pro uchování a převody rodinného majetku. 2., aktualizované vyd.* Praha: Wolters Kluwer, 2014, Kapitola Úvod, str. IX.

⁵*Fideicommissum – Iurium Wiki*. URL: <https://wiki.iurium.cz/w/Fideicommissum> (visited on 01/22/2020).

⁶Barbora Bednaříková. *Svěřenské fondy. Institut pro uchování a převody rodinného majetku. 2., aktualizované vyd.* Praha: Wolters Kluwer, 2014, Kapitola Úvod, str. IX.

⁷Země používající anglosaský systém práva

⁸Tichý, Luboš, Kateřina, Ronovská. a Kocí, Milos. *Trust a srovnatelné instituty v Evropě*. Praha: centrum právní komparistiky PFUK v Praze, 2014.

⁹*Zákon č. 89/2012 Sb., Občanský zákoník*. 2012.

2.3 Antický řím

Počátky svěrenských institutů je možné pozorovat již za dob Antického Říma, k pochopení co vedlo ke vzniku těchto institutů bude následující kapitola obsahovat popis systému práva a dědického práva Antického Říma, následovat bude představení svěrenských institutů vzniklých v této době a následně bude popsán jejich vývoj s ohledem na změny právního systému Říma.

2.3.1 Praetorské právo a Ius Civile

K pochopení dvoukolejnosti římského dědického práva je v první řadě třeba vymezit rozdíly mezi *Ius Civile* a *Ius Honorare*.

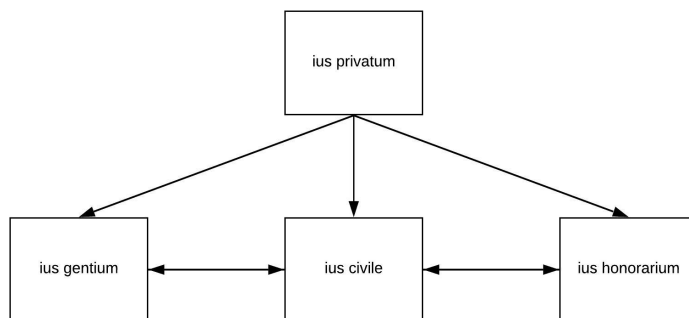

Figure 1: Struktura soukromého římského práva

2.3.2 Dědické právo v dobách antického Říma

Pro historické pochopení vzniku svěrenských institutů ve starověkém Říme je nejprve třeba přiblížit způsob fungování dědického práva v Římě, vycházejícího z principu univerzální sukcese^{10,11}. Po smrti zůstavitele šlo dědit na základě zákona, nebo na základě testamentu, toto zároveň určovalo i dědickou posloupnost.

Římské právo tedy rozlišovalo dvě posloupnosti:

1. *hereditas testamentaria* - dědická posloupnost na základě testamentu,
2. *hereditas legitima* - dědická posloupnost na základě zákona.

¹⁰Do dědictví spadá jmění, tedy jak majetek, tak i závazky

¹¹BLAHO, Peter, HARAMIA, Ivan. a ŽIDLICKÁ, Michaela. *Základy římského práva*. 1. vyd. Bratislava: Manz, 1997. ISBN: 80-85719-07-X.

Je třeba poznamenat, že posloupnost zakládající se na testamentu, tedy jednostranného právního dokumentu ustanovujícího zůstaviteli dědice, měla přednost před posloupností zákonnou. Nevyčerpání celého dědictví ze strany hereditas testamentaria, tedy nemohlo založit právní důvod pro delaci¹² intestátních dědiců¹³, v takovém případě dědil i zbytek pozůstalosti dědic povoláný na základě testamentu.

Přes fakt, že dědění na základě testamentu mělo přednost, znalo Římské právo institut nepominutelného dědice, které se ve svých prvopočátcích vymáhalo takzvanou kverelou, tedy žalobou před soudem na zrušení testamentu. Až v pozdější době císařské měli nepominutelní dědici při jejich opomenutí zůstavitelem v závěti právo na dorovnání svého zákonného podílu bez nutnosti rušit testament¹⁴. Povinnost zohlednit nepominutelného dědice se mohl zůstavitel zprostit vyděděním daného dědice. Z počátku nemusel zůstavitel uvádět důvod, toto bylo změněno vydáním Justiniánských reforem, které taxativně vymezili důvod pro vydědění nepominutelného dědice¹⁵.

---

¹²povolání

¹³dědicové dle hereditas legitima

¹⁴MAREK, Karel, Redakční rada. "Časopis pro právní vědu a praxi". In: Právnická fakulta Masarykovi Univerzity v Brně (2012). ISSN: 1210-9126, 3. vydání z roku 2012, str.230.

¹⁵BLAHO, Peter, HARAMIA, Ivan. a ŽIDLICKÁ, Michaela. *Základy římského práva*. 1. vyd. Bratislava: Manz, 1997. ISBN: 80-85719-07-X, str.147.

Římské právo dále rozlišovalo právní postavení dědiců ve smyslu povinnosti dědit na:

Římské právo tedy rozlišovalo dvě posloupnosti¹⁶:

1. *heredes voluntarii* - dobrovolní dědicové, jsou povoláni k dědictví projevem vůle nebo zachováním se ve smyslu přijetí - tedy například uhrazení pohledávky zůstavitele,
2. *heredes necessarii* - nutní dědicové, jsou povoláni k dědictví smrtí zůstavitele bez možnosti odmítnutí dědictví, tato skupina se dále dělí na další dvě podskupiny:
  - *heredes sui et necessarii* - dědici nutní a vlastní, římská rodina byla silně patriarchálního charakteru a vztahy se rozlišovaly na takzvané agnátské a kognátské. Paterfamilias, tedy otec rodiny měl moc na členy jeho rodiny. Tito členové, kteří v době zůstavitelovi smrti spadali pod jeho moc se stali členy této podskupiny. Do vzniku *beneficium abstinendi* v rámci praetorského práva neměli možnost dědictví odmítnout.
  - *heredes necessarii* - jedná se o otroky, kteří byli v testamentu zároveň osvobozeni, neměli možnost dědictví odmítnout.

Pokud byl v testamentu jako dědic označen otrok v moci jiného římského občana, stal se dědicem onen římský občan.

V rámci praetorského práva vyhradil dědicům praetor takzvané *beneficium abstinendi*, které jim umožňovalo vzdát se dědictví a přesto, že stále byli dědici dle *ius civile*, zabráňovalo také možnosti podávání žaloby zůstavitelových věřitelů proti těmto dědicům.

Dohledat zdroj a najít vhodné místo k doplnění v textu

¹⁶BLAHO, Peter, HARAMIA, Ivan. a ŽIDLICKÁ, Michaela. *Základy římského práva*. 1. vyd. Bratislava: Manz, 1997. ISBN: 80-85719-07-X, str.141.

V rámci Římského práva a zvyklostí bylo možné přenechat určitou část majetku někomu, kdo nebyl dědicem formou takzvaného legata (v překladu odkazu). Tento způsob byl nicméně zatížen formálními požadavky na jeho formu, z tohoto důvodu se začaly vyčleňovat i jiné postupy převodu majetku, které nebyly zatíženy takovou formálností¹⁷. Jeden z těchto postupů byl již výše zmíněný fideikomis, jehož splnění bylo ve svých prvopočátcích svěřeno dědici čistě na základě důvěry. Faktem však nadále zůstávalo, že fideikomis nebyl právně vymahatelný a tím pádem nebylo možné splnění zůstavitelova přání požadovat formou žaloby.

2.4 Historie svěřenských fondů u nás a ve světě

Co se historie svěřenských fondů týče, tak ⁴

2.5 Recepce právní úpravy Svěřenského fondu z právního řádu provincie Quebec

---

¹⁷ *Fideicommissum* – *Iurium Wiki*. URL: <https://wiki.iurium.cz/w/Fideicommissum> (visited on 01/22/2020).

⁴ Zde bude nějaká informace

3 Momentální právní úprava svěřenských fondů

3.1 Potenciální možnosti použití v rámci převodu majetku

3.2 Novelizace právní úpravy - zápis svěřenských fondů do rejstříku

4 Komparace právní úpravy svěřenského fondu s právní úpravou dědictví

5 Systémové nedostatky a návrhy na řešení

6 Závěr

References

Online sources

- [3] *Fideicommissum – Iurium Wiki*. URL: <https://wiki.iurium.cz/w/Fideicommissum> (visited on 01/22/2020).
- [6] *Zákon č. 141/1950 Sb., Občanský zákoník*. 1950.
- [7] *Zákon č. 89/2012 Sb., Občanský zákoník*. 2012.

Other sources

- [1] Barbora Bednaříková. *Svěřenské fondy. Institut pro uchování a převody rodinného majetku. 2., aktualizované vyd.* Praha: Wolters Kluwer, 2014.
- [2] BLAHO, Peter, HARAMIA, Ivan. a ŽIDLICKÁ, Michaela. *Základy římského práva*. 1. vyd. Bratislava: Manz, 1997. ISBN: 80-85719-07-X.
- [5] Tichý, Luboš, Kateřina, Ronovská. a Kocí, Milos. *Trust a srovnatelné instituty v Evropě*. Praha: centrum právní komparatistiky PFUK v Praze, 2014.